

9 Αυγούστου 2020

Άγιος Νικόλαος Καβάσιλας: Η Παρθένος ξεπέρασε την υπόλοιπη ανθρωπινή φύση!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Η Κοίμησης της Θεοτόκου, διά χειρός Βίκτωρος, (1650-1699), Μουσείο Μπενάκη.

Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=506501>

4. Μ' αυτόν τον τρόπο δημιούργησε η Παρθένος καινό ουρανό και γη καινή. Ή καλύτερα αποτελεί αυτή η ίδια την καινή γη και τον καινό ουρανό.

Και είναι βέβαια γη, γιατί προήλθε από τη γη. Είναι όμως γη καινή, γιατί σε τίποτε δεν ταίριαζε με τους προγόνους της, ούτε κληρονόμησε την παλιά ζύμη, αλλά έγινε, σύμφωνα με το λόγο του Παύλου, αυτή η ίδια «νέο φύραμα» κι έκαμε την αρχή ενός γένους καινούργιου.

Αλλά ποιος αγνοεί το γιατί η Παρθένος είναι ουρανός; Είναι όμως πάλι ουρανός καινός, γιατί βρίσκεται πέρα από κάθε είδους γηρατειά κι είναι ασύγκριτα ανώτερη από κάθε φθορά και γιατί ακόμη μόλις τον τελευταίο καιρό, σ' αυτές τις έσχατες ημέρες, χαρίσθηκε στους ανθρώπους, σύμφωνα με την επαγγελία του Θεού, που κήρυξε ο Ησαΐας: «ουρανόν καινόν και γην καινήν δώσω υμίν».

Κι αν θέλεις να προχωρήσουμε περισσότερο, η Παρθένος είναι μια γη και ένας ουρανός θαυμαστός και υπέροχος γιατί κι από τη γη υψώθηκε παραπάνω και τον ουρανό τον ξεπέρασε τόσο στην καθαρότητα, όσο και στη μεγαλωσύνη.

Σε ό,τι αφορά βέβαια το μέγεθος, η Παρθένος είχε ένοικον Εκείνον, που ο ουρανός δεν μπορούσε να χωρέσει.

Αλλά ήταν και αφάνταστα καθαρώτερη από τον ουρανό, αφού εκείνα που δεν ήσαν δυνατό να τα δουν οι άνθρωποι, χωρίς αυτός να σχισθή ή να ανοιχθή, τίποτε δεν τους εμποδίζει να τα απολαύσουν δια μέσου της Παρθένου.

Ακόμη περισσότερο, η Παρθένος γίνεται οδηγός σ' όσους ανυψώνονται προς το Θεό, ενώ ο ουρανός αντιστέκεται. Κι ενώ εκείνος πρέπει να φύγει από τη μέση, αν δεν έμπαινε η Παρθένος ανάμεσα στο Θεό και στους ανθρώπους, δεν θα ήταν δυνατόν να λάβουν μέρος οι γήινοι στα υπερκόσμια.

Πραγματικά, κατά το γραφικό λόγο, ο ουρανός δεν μπόρεσε να υποφέρει τη θεία ακτίνα και σχίσθηκε, μόλις αυτή πέρασε. Γιατί, λέγει η Γραφή, όταν το Άγιο Πνεύμα κατέβηκε με τη μορφή περιστεριού πάνω στον ομότιμο Ιησού, ο μέγας Ιωάννης «είδε τους ουραμούς να σχίζονται».

Αντίθετα, η μακαρία, όταν την επισκέφθηκε το Πνεύμα, απήλαυσε ακόμη μεγαλύτερη μέσα της την ειρήνη του Θεού, για την οποία ο Παύλος είπε ότι «ξεπερνά κάθε ανθρώπινο νο».

Κι έγινε θαυμαστός τόπος της υποστάσεως του ίδιου του Σωτήρα, που είναι πέρα από κάθε τοπικό όριο. Και Τον έφερε μέσα της με τόσο μεγάλη άνεση, ώστε να κυοφορήσει και να γέννησει ανώδυνα.

Επομένως, είναι φανερό πως εκείνο που ο προφήτης ονομάζει «ουρανόν ουρανού» και τονίζει ότι αρμόζει μόνο στο Θεό, λέγοντας το γνωστό «ο γαρ ουρανός του

ουρανού τω Κυρίω», είναι η Παρθένος. Γιατί άλλωστε «ούτε ο ίδιος ο ουρανός, λέγει αλλού η Γραφή, είναι καθαρός ενώπιόν σου».

Ενώ αυτή που βρίσκεται κοντά στο Θεό, δηλαδή η Παρθένος, δεν είναι απλώς καθαρή από κάθε κακία, αλλά και θετικά «καλή». Κι όχι πάλι σ' ένα μόνο σημείο, αλλά εξ ολοκλήρου καλή: «όλη γαρ ει καλή», λέγει.

Και δεν πρόκειται εδώ για ανθρώπινη κρίση, αλλά ο ίδιος ο Θεός ανακηρύσσει «καλή» τη μακαρία. Κι αυτό όχι κατά τρόπο συνηθισμένο, αλλά με θαυμασμό και με έκπληξη: «Τι γαρ ει καλή, η πλησίον μου;» λέγει.

Κι όλα αυτά, μολονότι μπροστά στο Θεό «κάθε ανθρώπινη δικαιοσύνη είναι, κατά τη Γραφή, σιχαμερώτερη από οποιοδήποτε βδέλυγμα» κι αποκαλείται πονηρία. Όπως λοιπόν, γίνεται φανερό, η δικαιοσύνη της Παρθένου δεν βρισκόταν μέσα στα ανθρώπινα όρια.

Η Παρθένος ξεπέρασε την υπόλοιπη ανθρώπινη φύση όχι απλώς λίγο ή πολύ, τόσο δηλαδή που να υπάρχει αντιστοιχία, αλλά σε τέτοιο βαθμό, ώστε να είναι εντελώς αδύνατο να μετρηθή η μεταξύ τους απόσταση.

Από την έκδοση [Αγίου] Νικολάου Καβάσιλα, «Η Θεομήτωρ», των εκδόσεων της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος. Κείμενο, μετάφραση, εισαγωγή, σχόλια Παναγιώτης Νέλλας.